

Avertismente paralele - numărul cinci

Dezvăluirea Leului din seminția lui Iuda: Înțelegerea scenelor de încheiere ale Marii Controverse

Jeff Pippenger

2023-08-08

În pasajul pe care încă îl abordăm, care îl prezintă pe Hristos drept îngerul din Apocalipsa 10 care coboară, Hristos, ca îngerul puternic, ilustrează „rolul pe care îl îndeplinește în scenele de încheiere ale marii controverse cu Satana.” „Poziția” pe care a luat-o Hristos când și-a așezat piciorul drept pe mare și pe cel stâng pe uscat „denotă puterea și autoritatea Sa supremă asupra întregului pământ.” Când Hristos a strigat „cu glas tare”, El „a strigat” „ca atunci când răcnește un leu.”

Hristos Își va manifesta atotputernicia în "scenele de încheiere ale marii controverse", iar când Hristos Își manifestă atotputernicia, o face ca Leul din seminția lui Iuda.

"Mântuitorul este înfățișat înaintea lui Ioan sub simbolurile 'Leului din seminția lui Iuda' și ale 'unui Miel ca înjunghiat'. Apocalipsa 5:5, 6. Aceste simboluri reprezintă unirea puterii atotputernice și a dragostei jertfitoare. Leul din Iuda, atât de înfricoșător pentru cei ce resping harul Său, va fi Mielul lui Dumnezeu pentru cei ascultători și credincioși." Faptele Apostolilor, 589.

Manifestarea lui Hristos ca Leul din seminția lui Iuda evidențiază lucrarea Sa atât de pecetluire, cât și de despecetluire a profeției biblice, potrivit timpului Său divin rânduit. Chiar înainte de închiderea timpului de probă al omenirii, când „vremea este aproape”, va avea loc o despecetluire a unui adevăr biblic deosebit care identifică „lucrurile care trebuie să se întâmple în curând”.

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și a trimis-o și a făcut-o cunoscută prin îngerul Său robului Său Ioan: care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și despre toate câte a văzut. Ferice de cel ce citește și de cei ce aud cuvintele acestei prorocii și păzesc cele scrise în ea; căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:1-3.

Când „vremea” care este „aproape” intră efectiv în istorie, se rostește o binecuvântare asupra celor care citesc, aud „și păzesc lucrurile care sunt scrise în ea”. Mesajul special este un mesaj cu caracter temporal, care poate fi recunoscut doar atunci când „vremea este aproape”. Atunci — în acel moment, și nu înainte — oamenii vor putea citi, auzi „și păzi lucrurile care sunt scrise” în Cartea Apocalipsei. Când „vremea este aproape”, binecuvântarea rostită asupra celor care „citesc”, „aud” „și păzesc lucrurile care sunt scrise în ea” este paralelă cu deschiderea Cărții lui Daniel la „vremea sfârșitului”.

Tu însă, Daniele, ține închise cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor alerga încoace și încolo, iar cunoașterea va spori. Daniel 12:4.

Cei „mulți” care aleargă „încoace și încolo” (ceea ce reprezintă studiul Cuvântului lui Dumnezeu) fac aceasta la „vremea sfârșitului”, când „cuvintele” care fuseseră „închise” în „cartea” lui Daniel sunt dezpecetluite. Dar există o altă clasă de fecioare care aleargă încoace și încolo imediat după legea duminicală din Statele Unite.

Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite o foamete în țară: nu o foamete de pâine, nici o sete de apă, ci de auzirea cuvintelor Domnului. Și vor rătăci de la mare la mare și de la miazănoapte chiar până la răsărit; vor alerga încoace și încolo ca să caute cuvântul Domnului, dar nu-l vor găsi. În ziua aceea vor leșina de sete fecioarele frumoase și tinerii. Cei ce jură pe păcatul Samariei și zic: „Viu este dumnezeul tău, Dane!” și: „Viu este felul de închinare din Beer-Șeba!”, și aceia vor cădea și nu se vor mai ridica niciodată. Amos 8:11-14.

Păcatul Samariei a fost păcatul reprezentat de Ahab și Izabela, Ahab reprezentând Statele Unite, iar Izabela Biserica Catolică. Izabela, Ahab și profeții falși, la confruntarea cu Ilie pe Muntele Carmel, tipifică legea duminicală. La confruntare au fost două cete de profeți nelegiuiți: profeții lui Baal și preoții dumbravei. Baal era unul dintre dumnezeii venerați; celălalt, care era venerat în dumbrăvi, era Astarte. Baal era un zeu masculin, iar Astarte era o zeiță. Împreună, divinitatea masculină reprezintă statul, iar cea feminină Biserica.

Zeiul care a fost așezat în Dan a fost așezat de primul rege al Samariei, Ieroboam, care a ridicat un vițel de aur atât în Betel, cât și în Dan. Betel înseamnă casa lui Dumnezeu, iar Dan înseamnă judecată; împreună ele reprezintă unirea dintre biserică și stat, care are loc în Statele Unite înaintea impunerii respectării duminicii. Acei doi vițeli de aur au fost reprezentați de vițelul de aur al lui Aaron.

Un vițel este o fiară, iar o statuie de aur este o imagine; așadar, vițelul de aur al lui Aaron, precum și cei doi vițeli de aur ai lui Ieroboam, reprezintă unirea dintre biserică și stat care are loc chiar înainte de impunerea Legii duminicale în Statele Unite. În cazul lui Ieroboam, cele două cetăți oferă un al doilea martor privind simbolismul unirii dintre biserică și stat, unire definită drept icoana fiarei în cartea Apocalipsei.

Rânduiala de la Beer-Șeba reprezintă legământul lui Avraam. Prima mențiune a numelui „Beer-Șeba” este în Geneza douăzeci și unu, pasaj pe care apostolul Pavel îl folosește pentru a se opune celor care, în vremea lui, sugerau că trebuie păstrate legile ceremoniale și circumcizia pentru a fi mântuit. Pavel folosește pasajul în care se află prima mențiune a numelui „Beer-Șeba”. El recurge la acea istorie pentru a aborda două legăminte diferite și opuse în aceeași istorisire. Pavel îl folosește pe fiul roabei (Ismael) pentru a reprezenta un legământ întemeiat pe puterea omenească și îl contrastează pe Ismael cu Isaac, pe care îl folosește pentru a reprezenta un legământ întemeiat pe puterea lui Dumnezeu. Acest pasaj al Scripturii este prima dată când este menționat numele „Beer-Șeba”, iar mai târziu, în istorie, Pavel folosește acea istorie pentru a descrie o situație din istoria sa personală care fusese ilustrată în istoria biblică. Pavel a crezut și a învățat că istoria biblică se repetă.

Deși Pavel folosește acest pasaj din Geneza 21 pentru a ilustra două legăminte opuse, în pasaj există două legăminte pe care Dumnezeu le încheie cu Avraam, dar acestea nu sunt cele două

legăminte pe care Pavel le deduce din relatare. În pasaj, Dumnezeu a promis din nou să-Și împlinească promisiunea de a-l face pe Avraam tatăl multor neamuri prin Isaac și a promis, de asemenea, că îl va face pe Ismael tatăl unui neam mare. Un singur pasaj al Scripturii, patru legăminte menționate, și este prima dată când Beer-Șeba este pomenită în Scripturi.

De aceea ea i-a zis lui Avraam: Izgonește pe această roabă și pe fiul ei; căci fiul acestei roabe nu va fi moștenitor împreună cu fiul meu, cu Isaac. Și lucrul acesta a fost foarte mâhnitor în ochii lui Avraam din pricina fiului său. Și Dumnezeu i-a zis lui Avraam: Să nu fie mâhnire în ochii tăi din pricina băiatului și din pricina roabei tale; în toate câte ți-a spus Sara, ascultă-i glasul; căci în Isaac va fi numită sămânța ta. Și, de asemenea, din fiul roabei voi face un neam, pentru că este sămânța ta. Și Avraam s-a sculat dis-de-diminează, a luat pâine și un burduf cu apă, și i le-a dat Agarei, punându-le pe umărul ei, și i-a dat și copilul, și a trimis-o. Ea a plecat și a rătăcit prin pustia Beer-Șeba. Geneza 21:10-14.

Beer-Șeba reprezintă legământul lui Avraam. Chiar în același capitol, Avraam a încheiat de asemenea un legământ cu Abimelec.

Și s-a întâmplat în vremea aceea că Abimelec și Pihol, căpetenia oștirii lui, au vorbit lui Avraam, zicând: Dumnezeu este cu tine în tot ce faci; acum deci jură-mi aici pe Dumnezeu că nu te vei purta cu înșelăciune față de mine, nici față de fiul meu, nici față de fiul fiului meu; ci, după bunătatea pe care ți-am arătat-o, o vei face tu mie și țării în care ai locuit ca străin. Iar Avraam a zis: Voi jura.

Și Avraam l-a mustrat pe Abimelec din pricina unei fântâni de apă, pe care slujitorii lui Abimelec o luaseră cu sila. Iar Abimelec a zis: Nu știu cine a săvârșit lucrul acesta; nici nu mi-ai spus, nici n-am auzit despre aceasta decât astăzi.

Și Avraam a luat oi și boi și i le-a dat lui Abimelec; și amândoi au încheiat un legământ. Și Avraam a așezat deoparte șapte mioare din turmă. Și Abimelec i-a zis lui Avraam: Ce înseamnă aceste șapte mioare pe care le-ai așezat deoparte?

Și a zis: Pe aceste șapte mioare le vei lua din mâna mea, ca să-mi fie mărturie că am săpat această fântână. De aceea a numit locul acela Beer-Șeba, pentru că acolo au jurat amândoi. Așa au încheiat un legământ la Beer-Șeba; apoi Abimelec și Ficol, căpetenia oștirii lui, s-au ridicat și s-au întors în țara filistenilor. Și Avraam a sădit o dumbravă la Beer-Șeba și a chemat acolo Numele Domnului, Dumnezeul cel Veșnic.

Și Avraam a locuit ca străin în țara filistenilor multă vreme. Geneza 21:22-34.

Beer-Șeba este simbolul legământului lui Dumnezeu cu Avraam. În Biblie sunt consemnate mai multe istorii ale legământului care leagă Beer-Șeba de legământul lui Avraam. „Beer” înseamnă „fântână”, iar „sheba” înseamnă „șapte”. „Sheba” este același cuvânt ebraic care este tradus prin „de șapte ori”, pe care William Miller l-a înțeles corect ca reprezentând profeția celor două mii cinci sute douăzeci de ani din Leviticul douăzeci și șase. Aceasta a fost chiar prima „profeție de timp” pe care a descoperit-o și a fost primul adevăr de temelie care a fost pus deoparte în 1863. În pasajul în care cuvântul „sheba” este tradus prin „de șapte ori” în patru versete diferite, pedeapsa lui Dumnezeu reprezentată de „de șapte ori” este numită „cearta legământului Meu”.

Atunci și Eu voi umbla împotriva voastră și vă voi pedepsi încă de șapte ori pentru păcatele voastre. Voi aduce peste voi sabia, care va răzbuna legământul Meu; și când vă veți strânge în cetățile voastre, voi trimite ciurma în mijlocul vostru; și veți fi dați în mâna vrăjmașului.
Leviticul 26:24, 25.

Cuvântul tradus ca "de șapte ori" și care reprezintă "cearta" legământului lui Dumnezeu în Leviticul douăzeci și șase — "sheba" din cuvântul Beersheba — este de asemenea tradus de două ori în cartea lui Daniel: o dată ca "jurământul" care este scris în legea lui Moise și o dată ca "blestemul". Atât "jurământul", cât și "blestemul" sunt traduse din cuvântul "sheba", căci acesta nu înseamnă doar "șapte", ci include și conceptul unui legământ sau "jurământ" care, dacă este încălcat, produce un "blestem".

Da, tot Israel a încălcat legea Ta, abătându-se, ca să nu asculte de glasul Tău; de aceea s-au revărsat peste noi blestemul și jurământul care este scris în legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, fiindcă am păcătuit împotriva Lui. Daniel 9:11.

Cuvântul „sheba”, adică „șapte”, care desemna cei șapte miei oferiți la o fântână din Beer-Şeba, reprezintă legământul. Iar legământul lui Dumnezeu, sau jurământul Său, prevede că cei ascultători trăiesc, iar cei neascultători mor.

Beer-Şeba simbolizează legământul care este reprezentat de credința lui Avraam. Aşadar, când „fecioarele frumoase” din Amos opt, care sunt de asemenea „fecioarele neînțelepte” din Matei douăzeci și cinci, care sunt totodată „cei răi” din Daniel doisprezece, jură „pe păcatul Samariei”, ele jură credință semnelui Izabelei (papalitatea), care a săvârșit curvie cu Ahab (Națiunile Unite) și care stăpânește peste icoana fiarei (Statele Unite).

Când tocmai aceleași "fecioare frumoase" spun "Viu este Dumnezeul tău, o, Dan", ele se închină înaintea chipului de aur al unui vițel, așa cum este identificat de doi martori (Aaron și Ieroboam). Vițelul de aur reprezintă chipul fiarei, care este combinația dintre biserică și stat.

Când aceleași fecioare afirmă: „Viu este «manner»-ul din Beer-Şeba”, termenul „manner” înseamnă „cale”. Acesta este chiar același cuvânt folosit pentru a desemna „căile” „cărilor vechi” în Ieremia 6:16. Acele fecioare spun că, deși s-au închinat chipului fiarei și au primit semnul autorității ei, ele sunt încă copii ai lui Avraam. Cutreieră cu disperare de colo-colo prin Cuvântul lui Dumnezeu, căutând solia reprezentată de „răsărit” și „miazănoapte” și de expresia „de la o mare la alta”, și încă pretinzând că sunt Adventiști de Ziua a Șaptea, dar este prea târziu.

Dar vești dinspre răsărit și dinspre miazănoapte îl vor tulbura; de aceea va porni cu mare mânie ca să nimicească și să piardă cu desăvârșire pe mulți. Și își va așeza corturile palatului său între mări, pe muntele cel slăvit al sfințeniei; însă își va avea sfârșitul, și nimeni nu-i va veni în ajutor. Daniel 11:44, 45.

Acele fecioare caută mesajul acestor două versete anterioare. Mesajul final de avertizare, care a fost desigilat la timpul sfârșitului, în 1989, când, așa cum este descris în Daniel unsprezece, versetul patruzeci, „țările” care reprezintă fosta Uniune Sovietică au fost măturate de papalitate și de Statele Unite, identifică ultima ascensiune și cădere a papalității. În aceste două versete, un

mesaj, reprezentat de răsărit și de miazănoapte, îl înfurie pe împăratul de la miazănoapte (papa) și începe persecuția finală, iar aceasta se încheie în versetul patruzeci și cinci, când papalitatea își așază „corturile”, termen care provine din cuvântul ebraic ce înseamnă „cort” (cortul este un simbol al unei biserici), dar este „cortul” „palatului” său, care reprezintă un stat. Locul unde el așază cortul care reprezintă combinația dintre biserică și stat, sau, cum o numește Ioan în Apocalipsă, chipul fiarei, este „între mări”, la plural. Fecioarele neprihănite caută mesajul final de avertizare reprezentat în versetele patruzeci și patruzeci și cinci din Daniel unsprezece, iar în chiar versetul următor Mihail se ridică și timpul de probă se închide. Iar în acel timp Amos 8:14 spune că fecioarele neprihănite „vor cădea și nu se vor mai ridica niciodată.”

Când fecioarele frumoase pretind că sunt Adventiști de Ziua a Șaptea chiar în clipa în care se închină chipului fiarei, ele sunt înfățișate de Ioan drept iudei care spun că sunt iudei, dar nu sunt. Ele pretind că sunt copiii lui Avraam, dar mint.

Iată, pe cei din sinagoga Satanei, care spun că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și să cunoască că te-am iubit. Apocalipsa 3:9.

Au primit semnul papalității și, astfel, au acceptat caracterul ei. Mărturisesc că sunt evrei, ori mărturisesc că sunt adventiști păzitori ai Sabatului, dar au caracterul Papei, care, între altele, șade „în templul lui Dumnezeu”. Mărturisesc că sunt adventiști, ori mărturisesc că sunt în templul adventist, dar nu sunt mai adventiști decât este Papa creștin.

Cei care aleargă „încoace și încolo” căutând „cuvântul Domnului” nu sunt „cei înțelepți” identificați în cartea lui Daniel - ci sunt identificați drept „fecioare”. Este evident că aceia care răătăcesc, flămânzesc și mor de sete în versete nu „înțeleg” „cuvintele Domnului”, căci ei caută chiar acest lucru în versete. Cuvântul Domnului care este descoperit chiar înainte de închiderea timpului de probă este Descoperirea lui Isus Hristos, iar cele neînțelepte, cei nelegiuți sau „fecioarele frumoase” sunt aceia care nu au înțeles sporirea cunoștinței din cartea lui Daniel. Nu au avut untdelemnul necesar pentru a merge înainte la nuntă, așa cum învață Matei.

Acea "foamete" este închiderea timpului de probă. "Fecioarele" lui Amos, care caută pâine (Cuvântul lui Dumnezeu) și apă (Duhul Sfânt) în versete, sunt "cei răi" ai lui Daniel, care nu "înțeleg". Ele sunt fecioarele nechibzuite ale lui Matei, care caută Duhul Sfânt, care, împreună, pe temeul a trei martori, îi identifică pe cei care își dau seama că ocazia lor de a se pregăti pentru căsătorie a trecut și că nu au haina de nuntă ca să intre la nuntă, fiindcă au refuzat să "audă" mesajul special care acum este desigilat. Din momentul în care mesajul special este desigilat și până la închiderea timpului de probă este timpul ultimei chemări la mântuire. A ajunge în acel timp nepregătit înseamnă a te pregăti să auzi cuvintele: "Prea târziu!"

Este o lume zăcând în nelegiuire, în înșelăciune și amăgire, în însăși umbra morții — adormită, adormită. Cine simte chinurile sufletului pentru a-i trezi? Ce glas poate ajunge până la ei? Mîntea mea a fost purtată spre viitor, când va fi dat semnalul: «Iată, Mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare.» Dar unii vor fi întârziat să-și procure untdelemn pentru a-și reumple candelile și, prea târziu, vor afla că caracterul, care este reprezentat de untdelemn, nu este transmisibil. Review and Herald, 11 februarie 1896.

Linia profetică reprezentată de pilda celor zece fecioare folosește untdelemnul pentru a reprezenta caracterul, dar "untdelemnul de aur" și "untdelemnul sfânt" reprezintă, de asemenea, mesajele "Duhului lui Dumnezeu".

Cei unși care stau alături de Domnul întregului pământ dețin poziția odinioară încredințată lui Satana, ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîntreruptă cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul cu care Dumnezeu ține candelile credincioșilor alimentate, pentru ca ele să nu pâlpâie și să nu se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi turnat din cer prin mesajele Duhului lui Dumnezeu, forțele răului ar avea stăpânire deplină asupra oamenilor.

Dumnezeu este dezonorat când nu primim soliile pe care ni le trimite El. Astfel refuzăm untdelemnul auriu pe care El l-ar turna în sufletele noastre, spre a fi împărțit celor din întuneric. Când va veni chemarea: «Iată, vine Mirele; ieșiți-I în întâmpinare», cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au prețuit harul lui Hristos în inimile lor, vor constata, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt gata să-L întâmpine pe Domnul lor. Ei nu au, în ei înșiși, puterea de a obține untdelemnul, iar viețile lor sunt ruinate. Dar dacă cerem Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, dacă Îl implorăm, precum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», dragostea lui Dumnezeu va fi turnată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul auriu ne va fi împărțit. «Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca lumini în lume. Review and Herald, 20 iulie 1897.

Cei care aleargă "încoace și încolo" din cartea lui Amos adaugă la mărturia care identifică clasa adventiștilor de ziua a șaptea care resping responsabilitatea ce le revine de a "înțelege" mesajul special din cartea Apocalipsei, care este desigilat atunci când "vremea este aproape".

Trăim acum într-un timp cât se poate de primejdios, și niciunul dintre noi nu ar trebui să zăbovească în a căuta o pregătire pentru venirea lui Hristos. Să nu urmeze nimeni pilda fecioarelor neînțelepte și să creadă că va fi în siguranță să aștepte până vine criza, înainte de a dobândi o pregătire a caracterului pentru a sta în picioare în acel timp. Va fi prea târziu să cauți neprihănirea lui Hristos când oaspeții vor fi chemați înăuntru și cercetați. Acum este timpul să îmbraci neprihănirea lui Hristos - haina de nuntă care te va face în stare să intri la cina nunții Mielului. În pildă, fecioarele neînțelepte sunt înfățișate implorând untdelemn și fără a-l primi, deși îl cer. Aceasta simbolizează pe aceia care nu s-au pregătit prin dezvoltarea unui caracter capabil să stea în picioare într-un timp de criză. Este ca și cum s-ar duce la vecinii lor și ar spune: "Dă-mi caracterul tău, altfel voi pieri." Cele înțelepte nu puteau să dea din untdelemnul lor pentru candelile pâlpâitoare ale fecioarelor neînțelepte. Caracterul nu este transferabil. Nu se cumpără și nu se vinde; se dobândește. Domnul a dat fiecărui individ prilejul de a dobândi un caracter neprihănit în ceasurile timpului de probă; dar nu a prevăzut o cale prin care un agent omenesc să poată împărți altuia caracterul pe care l-a dezvoltat trecând prin experiențe grele, învățând lecții de la Marele Învățător, astfel încât să manifeste răbdare sub încercare și să exercite o credință în stare să mute munții imposibilului. Este imposibil să împărtășești mireasma dragostei - să dăruiești altuia blândețe, tact și perseverență. Este imposibil ca o inimă omenească să toarne într-o alta dragostea față de Dumnezeu și față de oameni.

Dar ziua vine, și este aproape de noi, când fiecare aspect al caracterului va fi dezvăluit prin ispite deosebite. Cei care rămân credincioși principiilor, care exercită credința până la sfârșit, vor fi aceia care s-au dovedit credincioși în încercări și probe în orele anterioare ale timpului lor de probă și și-au format caractere după asemănarea lui Hristos. Aceia vor fi cei care au cultivat o legătură strânsă cu Hristos, care, prin înțelepciunea și harul Său, sunt părtași firii dumnezeiești. Dar nicio ființă omenească nu poate dăruia altuia devotamentul inimii și calități nobile ale minții și nici să-i suplinească lipsurile cu putere morală. Putem, fiecare, să facem mult unii pentru alții, dând oamenilor un exemplu asemenea lui Hristos, influențându-i astfel să meargă la Hristos după neprihănirea fără de care nu pot sta în picioare la judecată. Oamenii ar trebui să chibzuiască în rugăciune asupra importantei chestiuni a formării caracterului și să-și modeleze caracterele după modelul divin. The Youth's Instructor, 16 ianuarie 1896.